

Адамъ Мицкевичъ

Етюдъ отъ Пенчо Славейковъ

Поезията е скровище въ което всѣкой народъ влага на съхранение всичко онова що има той свое, всички чувства и мисли що сж радвали или тровили живота му, всичко що му е свидно въ тоя животъ. И когато животътъ на народа прѣстане въ дѣйствителность — той остава спасенъ въ поезията му. Тѣй исчезналата прѣди вѣкове Еллада живѣе и до день-днешенъ, въ творенията на нейнитѣ гениални пѣвци. — най-вече въ Илиада, дѣто е сбрано всичко характерно както за духа на тоя животъ, тѣй и за външнитѣ негови проявления. Сжщото можемъ каза смѣло и за поляцитѣ: и да исчезнѣхъ тѣ, както старитѣ Еллини, за прѣдъ духовния погледъ на челоувѣчеството тѣхния животъ, животътъ на една велика нация, е съхраненъ въ произведенията на нейнитѣ гениални пѣвци — най-вече въ Панъ Тадеушъ. За поляцитѣ творенията на Мицкевича сж по святи и отъ самата Библия; че въ тѣзи произведения гордия духъ на единъ ясновидецъ е излялъ въ образи и слова всичко що е свидно за скърбното сърдце на поляка: страданията на гибящия народъ и великитѣ му надѣжди за бжденъ свѣтълъ животъ, искупенъ чрѣзъ тѣхъ страдания. Никой отъ свѣтовнитѣ поети, освѣнъ Данте, не би могълъ съ толкова право да каже за себе си: моята душа е въплътена въ моя роденъ край, — въ моето тѣло е душата на моята родина. Моя роденъ край и азъ сме едно! — За поляцитѣ, Мицкевичъ е не само великъ поетъ, а и народенъ херой, въ чийто животъ и дѣла сж въплътени идеалитѣ на единъ народъ, останѣлъ, по зла сѣдба, да живѣе само съ идеали...